

En murvels död

Märkvärdigt nog var han inte det minsta rädd. Det var kolmörkt och han låg i en kista men rädd var han inte. Han kunde inte röra sig, se höra eller känna med sina vanliga sinnen, det var han säker på.

Han var död.

Ändå uppfattade han allt.

Det finns alltså ett annat system. Jag kan ta det kallt, tänkte han och skrattade till med tanke på kroppstemperaturen.

Det var okej. Det enda han egentligen saknade där i kistan var cigaretter och pilsner. Dessa njutningsmedel hade varit till stor glädje för honom i livet. Kanske hade de skickat honom till en alltför tidig död, men so what?

Nu hörde han röster. Välkända röster. De var inte många. Några före detta arbetskamrater, ett par ur personalen på servicehemmet, en före detta granne.

Plötsligt orgelmusik. Oscar Lindberg.

Aha det är min begravning i dag tänkte han med stigande intresse.

Oscar Lindberg och J.S. Bach var de vanligaste namnen i svensk lokalpress. Han visste. Han hade ägnat hela sitt liv åt notisjakten. Passionerat. De första åren skrev han många begravningsreferat. Nu skötte begravningsfirmorna sådant själva sedan redaktörerna tröttnat. Texterna kom till tidningen den digitala vägen och rätt in i maskineriet.

Han undrade om någon skulle skriva något referat i dag. Det kanske kvittade.

Nu började de sjunga därute. Han hade aldrig varit något vidare för det kyrkliga. Fast innerst inne- tja man vet ju aldrig.

Och nu lever jag fast jag är död. Döden är alltså inte slutet, tänkte han men inte särskilt förvånad eller upprörd. Nej det var inte mycket känslor med i spelet längre. Man flöt bara med liksom. Lik som, haha!

Nu pratade prästen. Han hörde att det var en ung kvinna. Jaja, det var ju hon som brukade gå förbi i korridoren i servicehemmet.

Han hade ordet, sa prästen. Han levde för sina texter.

Klokt sagt, tänkte han. Musiken är kass men det blir min show i alla fall.

Under psalmsången funderade han på sitt liv men utan det vanliga vemodet utan mera logiskt på något vis. Han tänkte på de kära lokalblaskorna, de misslyckade kvinnoaffärerna, cigaretterna av märket Commerce, det ljumma mellanölet.

De älskade lokalblaskorna.

De älskade cigaretterna.

Det älskade ölet.

De älskade kvinnorna.

Jag skulle förbaska mig göra om det, tänkte han. Alltihop. Utan undantag.

Musiken tystnade. Han kände att arbetskamraterna stod vid kistan. De före detta cheferna och så en snart pensionerad reporter. Han visste att de ibland hade skämtat bakom ryggen på honom. Att han tillhörde redaktionens sista original. Men det hade nog aldrig varit allvarligt menat utan mer kärleksfullt. De höll honom högt.

De bugade sig och tog lite tafatt i kistan som man brukar göra.

Hyggligt att ni kom, tänkte han.

Han var en god referent sa arbetskamraterna lite högtidligt till varandra. Han var av den gamla stammen.

TORKEL IVARSSON